

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik

na posiedzeniu

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 15 listopada 2023 r.,

sprawy **P. R.**

skazanego z art. 212 § 2 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i in.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w Rybniku

z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt VI Ka 197/23,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 28 grudnia 2022 r., sygn. akt III K 74/21,

na podstawie art. 531 § 1 w zw. z art. 530 § 2 w zw. z art. 523 § 2 k.p.k. i w z art. 429 § 1 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3. zasądzić od skazanego P. R. na rzecz oskarżycielki prywatnej J. F. 1.200 (jeden tysiąc i dwieście) złotych tytułem zwrotu kosztów ustanowienia pełnomocnika w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 grudnia 2022 r. Sąd Rejonowy w Rybniku w sprawie III K 74/21 uznał oskarżonego P. R. za winnego popełnienia czynów z art. 212 § 2 k.k.

w zw. z art. 91 § 1 k.k. (pkt 1), art. 216 § 2 k.k. (pkt 2), art. 212 § 1 i 2 k.k. i art. 216 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (pkt 3) oraz art. 212 § 1 i 2 k.k. (pkt 4) i w każdym wypadku wymierzył mu jednostkowe kary grzywny. Na mocy art. 91 § 2 k.k., art. 86 § 1 i 2 k.k. Sąd połączył orzeczone za poszczególne czyny kary i wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w wysokości 250 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 40 złotych. Orzekł nadto nawiązkę na rzecz oskarżycielki prywatnej.

Orzeczenie Sądu Rejonowego w całości zaskarżył apelacją obrońca oskarżonego, zarzucając obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k. (pkt 1 apelacji), art. 7 k.p.k. (pkt 2-4) oraz błąd w ustaleniach faktycznych (pkt 5-7). Podniósł również zarzut rażącej niewspółmierności kary oraz orzeczonego środka kompensacyjnego. Wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o zmianę wyroku i orzeczenie wobec niego kary łagodniejszego rodzaju „przy uwzględnieniu okoliczności wpływającej na jej złagodzenie”.

Po rozpoznaniu wywiedzionej apelacji, Sąd Okręgowy w Rybniku wyrokiem z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. VI Ka 197/23, utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

We wniesionej kasacji obrońca skazanego, zaskarżając wyrok Sądu odwoławczego w całości, zarzucił rażące naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 41 § 1 k.p.k. oraz art. 42 § 2 k.p.k. (zarzuty z pkt I-III kasacji), art. 37 k.p.k. (pkt IV kasacji) oraz art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. (pkt V kasacji), wnosząc o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz utrzymanego na jego mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu.

Odpowiadając pisemnie na kasację pełnomocnik oskarżycielki prywatnej wniósł o pozostawienie jej bez rozpoznania i zasądzenie od skazanego na rzecz oskarżycielki prywatnej zwrotu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu kasacyjnym.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Przypomnienia wymaga, iż wolą ustawodawcy kasację na korzyść można wniesć jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (art. 523 § 2 k.p.k.). Ograniczenie to nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. i w wypadku określonym w art. 521 k.p.k., tj. w sytuacji wniesienia kasacji przez wymienione w tym przepisie podmioty szczególne (art. 523 § 4 k.p.k.).

Skazanemu P. R. wymierzono karę grzywny. Oznacza to, że kasacja wywiedziona na jego korzyść mogła być oparta wyłącznie na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k. Przyjęty nadzwyczajny środek zaskarżenia nie spełnia tego warunku i jest niedopuszczalny z mocy prawa. Po pierwsze dlatego, że został wniesiony od wyroku orzekającego karę grzywny, po wtóre – nie oparto go na uchybieniach wymienionych w art. 439 k.p.k. W tym układzie procesowym prezes sądu, do którego wniesiono kasację, winien odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 530 § 2 k.p.k. Środek ten został jednak przyjęty, zatem – stosownie do art. 531 § 1 k.p.k. – Sąd Najwyższy był zobowiązany do pozostawienia go bez rozpoznania. Warto zauważyć, że niezależnie od tego, że skarżący nie kwalifikuje podnoszonych przez siebie uchybień jako naruszeń prawa wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., to w wypadku każdego z podniesionych zarzutów zaznacza, że uchybienia te miały istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, co podkreśla ich względnych charakter (przypadki obrazy prawa wymienione w art. 439 § 1 k.p.k. mają charakter bezwzględny, bowiem ich zaistnienie pociąga za sobą konieczność uchylecia orzeczenia niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia).

Kierując się powyższym, orzeczono jak na wstępie, przy czym rozstrzygnięcie o kosztach oparto na przepisach art. 637a, 637 § 1, 636 § 1 i 3 k.p.k. oraz art. 616 § 1 pkt 2 k.p.k.

(K.G.)

[ał]

